

dig for den allerstørste Del ligger i de mange smaa Hjem, og at en Forhøjelse af Brændevinsafgiften følgelig i udpræget Grad er en Skat paa den mindst velstillede Del af Befolkningen. Naar Alkoholforbruget i de velstillede Befolkningslag ikke samtidig merbeskattes, bliver denne Form for Beskatning end yderligere ubillig.

Under Henvisning til de til Forslag til Lov om Beskatning af Øl fremsatte Bemærkninger tilraader Mindretallet derfor at forkaste Lovforslaget.

Et tredie *Mindretal* (Schovelin) maa udtale sin Anerkendelse af, at Flertallet trods sin politiske Fortid saa resolut har sluttet sig til den foreslaaede Tredobling af Brændevinsafgiften. Mindretallet havde for sit Vedkommende hellere set, at denne Skattekilde var bleven bevaret til Gennemførelse af *sociale* Formaal, hvortil den synes særlig egnet, og naar Flertallet under Henvisning til Folketingets Dagsorden af 9. Marts 1900 begrundet sin Tilslutning med, at Statens „vanskelige finansielle Situation“ nødvendiggør det at „ty“ til denne „Skattereserve“, da maa Mindretallet beklage, at man, for at bekvemme sig til endelig at acceptere en Skat efter Verdensmønster, saaledes finder det fornødent at sværte Statens Finansstilling saa stærkt, at man i Udlandet maa faa Indtryk af en Misère, der kræver ganske ekstraordinære Forholdsregler. Det vilde efter Mindretallets Formening baade være overmaade let og saare naturligt, om Staten i nærværende Øjeblik skaffede sig de manglende Indtægter ved at underkaste den uheldige Toldlov af 1908 en gennemgribende Revision i finansiell Henseende og derved tillige bødede paa dette slette Stykke Lovgivnings mest iøjnefaldende Mangler. Efter Omstændighederne kan imidlertid ogsaa Mindretallet, naar man endelig, af politiske Grunde, vil vælge indenlandske Forbrugsafgifter i Stedet for Finanstold, gaa med til, at Spiritusskatten forhøjes klækkeligt, da der utvivlsomt her foreligger et godt og hidtil her i Landet lidet benyttet Skatteobjekt.

Skal dette imidlertid nu ske, da synes det Mindretallet en bydende Pligt, at man samtidig ophæver den Anomali, der paa dette Omraade skabtes i 1908 ved Indførelse af den saakaldte *Tillægsafgift*, der erlægges ved *Udleveringen* fra Spritfabrikken, for saa vidt den paagældende Spiritus skal *anvendes* til Forskæring af eller Tilsætning til spirituøse Drikke (saakaldt „farvet Sprit“). Det er jo dog en historisk Kendsgerning, at denne højst irrationelle Skat — hvorefter et Produkt (Spiritus), naar det forlader Produktionsstedet, beskattes forskelligt efter sin eventuelle *Anvendelse*, skønt det i alle Tilfælde er og bliver den samme Vare og af samme Værdi — udelukkende kom til Verden for derved at undgaa en Forhøjelse af Afgiften paa *Brændevinen*. Nu da man imidlertid lykkelig har frigjort sig fra dette folkelige Døgme af speciel dansk Oprindelse, turde fornuftigvis ogsaa dermed al Grund til vedblivende at bevare Rudimentet fra denne nu snart forhistoriske Venstreperiode være bortfalden, tilmed da denne Afgift baade er overflødig og skadelig. En ringe yderligere Forhøjelse af Spiritusafgiften fra 60 til 64 Ø. pr. Liter *udvunden* Spiritus af 100° Tralle — altsaa en saa ringe Merforhøjelse, at dens Indflydelse paa Alkoholforbrugets Bevægelser turde være udelukket —, vil, som nærmere paavist nedenfor, føre til det samme finansielle Resultat som af Regeringen forudsat og samtidig befri Toldvæsen, Industri og Handel for en Mængde unødige Besvær og Ulejlighed.

I sidste Henseende henvises bl. a. ogsaa til Vinhandlerforeningens Andragende (Bilag II), hvori der bl. a. henpeges paa den Omstændighed, at de under Toldlovens Nr. 20 hørende, fra Udlandet i aftappet Stand indførte Varer ere fritagne for den eventuelle Efterbeskatning, for saa vidt Ejeren bekræfter deres Oprindelse ved en paa Tro og Love afgiven Erklæring — en Bestemmelse, hvis Principrigtighed for øvrigt kan angribes, men som Finansministeren jo har opretholdt i sit Ændringsforslag. En Mængde af de tidligere som originale Varer indførte (o: i Udlandet af-